

det hele satte Anstalten i en vanskelig Situation, fordi det gjaldt om at undgaa den Kalamitet, at smitsomme Sygdomme udbredte sig i større Omfang. Spørgsmaalet er af særlig Betydning ved denne Anstalt, fordi Bygningerne der ere sammenbyggede stærkere end ved de andre Anstalter, i alt Fald stærkere end ved Middelfart. Derpaa er Forslaget grundet; og der er valgt den mest økonomiske Maade, nemlig kun at opføre en Bygning, der ikke er større, end at den kunde optage saa mange Senge, som behøvedes ved Epidemiens Udbrud, altsaa for at forebygge, at disse Førstetilfælde skulde udbrede Smitten. Nu nægtes Foranstaltningen. Jeg kan tænke mig, at man paa et kommende Finanslovforslag vil optage det igen, men foreløbig har jeg ingen ny Grund at anføre til at optage det paa ny til tredje Behandling og maa altsaa lade det ligge, i det Haab, at den Kalamitet, det skulde forebygge, ikke vil indtræde. Men Ansvarer derfor kan ikke paahvile mig, hvis det skulde ske.

Efter den stedfundne Forhandling finder jeg derimod nogen Anledning til i alt Fald at forbeholde mig Muligheden af at optage til Behandling det næste Punkt, nemlig Opførelsen af en Kvæg- og Hestestald ved Vordingborg Sindssygeanstalt. Der er af flere Medlemmer fremdraget Momenter, som ikke før have foreligget saa klart, og jeg skal meget villigt indrømme, at Bemærkningerne, som ere komne frem fra Justitsministeriets Side til Motivering af dette Forslag, ere kortfattede. Det har sandsynligvis sin Grund i, at man har villet undgaa Gentagelse, idet Sagen, som det ogsaa er berørt, har været fremme flere Gange tidligere. Selv det ærede Medlem, som udtalte sig mod Sagen, stillede sig dog kun betingelsesvis imod den, idet han med Hensyn til Forholdet til Økonomien i det hele nede paa Anstalten og til Personalets Kræfter i det hele stillede sig saaledes, at det jo var muligt, at han under visse Forudsætninger i den Henseende kunde gaa ind paa den. Under disse Omstændigheder føler jeg mig opfordret til at tage Sagen op til fornyet Overvejelse og muligvis, hvis jeg kan faa de tilstrækkelige Oplysninger i saa Henseende, atter bringe den frem til tredje

Behandling. For mig ligger Hovedvægten paa den Anstaltsplads, som derved kunde skaffes; thi det er jo vist — og jeg vil om meget kort Tid faa Lejlighed til yderligere at forelægge Lovforslag i den Anledning —, at der trænges i meget høj Grad til ny Anstaltsplads paa Sindssygeanstalterne. Det er en sørgelig, men sand Kendsgerning, og Forholdet er det, at den Vej, som det ærede Medlem for Frederiksborg (Dinesen) antydede, at anbringe visse uhelbredelige sindssyge paa de mindre Amtssindssygeanstalter, er udnyttet. Der er i alt Fald kun en eneste Anstalt tilbage, som endnu kan tages i Brug i den Henseende. Der er særegne Forhold derved, som muligvis kunde hindre dette, men ellers ere de tagne i Brug. Men de rumme tilsammen ikke mere end den mindste af Statssindssygeanstalterne. Disse kommunale Anstalter ere altsaa tagne i Brug; og det i Henhold til Bevillinger, som ere givne her. Men der er desuagtet meget stor Trang til Stede, og denne bliver ganske vist ikke afhjulpen ved, at der oprettes 30 Pladser mere — eller 25 er det maaske kun — nede paa Vordingborg. Men det er et Led i den hele Række af Foranstaltninger, som Staten maa træffe efter det Standpunkt, den nu en Gang har taget til Sindssygesagen, for at skaffe Plads til de sindssyge. Jeg forbeholder mig — muligvis i alt Fald — at komme frem med Forslaget til 3die Behandling. — Saa er der endelig mit Forslag om Tilskud til den lokale Dampskibsart mellem Færøerne indbyrdes. Det er jo ganske rigtigt, som det ærede Medlem for Færøerne (C. Olsen) fremhævede, at det særlig er en Postforbindelse, og jeg vilde jo meget indtrængende anmode det ærede Udvalg om ogsaa her at stille sig saa velvillig som muligt over for Færøerne, hvor de lokale Forhold ere saa særdeles vanskelige, hvor Forbindelsen er besværlig, og hvor det vilde føles som en ren Ulykke, hvis det lille Dampskib „Smiriel“ særlig i forbedret Stand ikke kunde holdes i Gang. Og da Færøerne ikke ere i Stand til at tilskyde mere, end de hidtil have gjort, vil jeg haabe, at man ikke forgæves paakalder Tingets Velvillie for denne Sag. Den ærede Ordfører stillede sig jo heller ikke